

[Rytter.]

selv sagt, at det vil ske, og derfor gaar jeg ikke yderligere ind derpaa.

Jeg vil derimod gaa ind paa det reelle i Lovforslaget. Efter Ministerens hele Maade at tage det paa i Dag — som Herren er, saa følger ham Svende —, er Forslaget nu kommet i en saadan Atmosfære her i Lands-tinget, at en rent saglig Diskussion om For- slaget er mulig, hvilket ogsaa fremgik af de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremsatte. Om end jeg absolut ikke billiger det ærede Medlems Tanker, var det ærede Medlems Udtalelser dog Udtryk for en rent saglig Betragtning af Spørgsmaalet.

De to Hovedformaal, der ligger bag ved Lovforslaget, er jo Oprettelsen af den saa- kaldte Disciplinærret og Genoptagelse af Sager. Desuden er der Spørgsmaalet om Overgangsbestemmelser. Lad os nu først se paa Spørgsmaalet om Dommernes Stil- ling, altsaa Disciplinærretten.

Ministeren har — og det har jeg ofte haft Lejlighed til at sige fra denne Taler- stol — en egen Evne til at ramme netop Spørgsmaal, der er og bliver populære ved, at de tages op, og er der noget, der er populært her i Landet, saa er det to Ting. Den ene er, at man angriber Embedsmænd, maaske specielt Dommerne, og det er det, Ministeren her har gjort, ikke for at angribe Dommerne, naturligvis, men rent praktisk rammer Ministeren dette. Den anden Maade at appellere til Offentligheden paa er en Maade, som i øvrigt ligger Ministeren fjernt — det siger jeg udtrykkeligt —, lige und- tagen naar han fremsætter Aforismer, nemlig Appel til Grinet. . . .

Formanden: Det var et grimt Ud- tryk.

Rytter: Jeg synes ogsaa, det er grimt, naar man gør det. — Med Hensyn til Kritik af Embedsmænd taler Ministeren, og med Rette — det gjorde ogsaa den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti —, om, at det gælder om, at vi faar saadanne Regler om Dommerne, at Befolkningen kan have Tillid til Domstolene, og at det, der foregaar for Domstolene, foregaar med Værdighed. Begge disse Formaal er jeg selvfølgelig enig i. Jeg tror oven i Købet, jeg kan sige, at hvis det kun var det, det drejede sig om, vilde den højtærede Mini- ster og jeg blive enige i Løbet af 0,5 Minut. Thi alle Embedsmænd har efter min Mening en Pligt, en selvfølgelig Pligt, til at behandle Publikum høfligt, og det har Dommerne

— og ikke mindst de — naturligvis ogsaa. Hvis Dommerne derfor ikke gør det, maa de, som har med Dommerne at gøre, selv- følgelig optræde over for dem paa en saadan Maade, at Dommerne er indforstaaet der- med. Jeg tror blot, det er meget sjældent, for Dommerne er indforstaaet med dette.

Ministeren siger, at det er af Hensyn til, at man kan faa Tillid til Retsplejen her i Landet. Ja, men den højtærede Mini- ster maa ikke glemme, at Domstolene og Retsplejen i den almindelige og populære Opfattelse er ikke det samme. Under Rets- plejen hører nemlig ogsaa Administrationen, og Ministeren maa ikke glemme, at Admini- strationen har — for at udtrykke det kvantitativt — at gøre med Retsplejen for over Halvdelens Vedkommende. Thi det er Administrationen, der bestemmer, hvilke Sager der skal frem for Domstolene og hvilke ikke, og hvis Administrationen gør sig skyldig i Fejl ved, at visse Sager ikke kommer frem for Domstolene, eller ved at nogle Sager kommer frem, men andre beslægtede ikke, er det ikke Domstolenes Skyld, men Administrationens. Det er imidlertid den danske Retspleje, der faar Skyld herfor, og saa siger man: Retsplejen, det er Dommerne. Derfor er der to Fak- torer om at værne Retsplejen, baade Administrationen og Dommerne, og jeg haaber ogsaa, de vil kunne arbejde godt sammen netop om denne Opgave.

Den anden Maade, hvorpaa man kan appellere til Offentligheden, er at gøre det Spørgsmaal, der er fremme, til Latter, og i saa Henseende gjorde det mig ondt, at den ærede socialdemokratiske Ordfører i Folketinget, om hvem jeg ellers har hørt saa meget rosende, under Diskussionen om dette Spørgsmaal gjorde . . . ja, jeg maa jo ikke bruge Ordet „Grin“ for den højt- ærede Formand, men noget i den Retning, med Sagen. At det ærede Medlem virkelig kunde tilfredsstille sig selv med at slaa paa Dommernes egne Interesser ved at citere et berømt Digt af Henrik Hertz, det for- staaer jeg ikke. Jeg synes, det burde ligge under vedkommendes Værdighed at ap- pellere til . . . Humøret paa denne Maade. Jeg kunde ikke undgaa at tænke paa en lille Artikel, jeg har læst af Ib Schønberg, hvis Navn ogsaa er blevet draget frem, af Retsforbundet, under en Debat i Folketinget. Ib Schønberg siger — jeg maa maaske med Formandens Tilladelse læse et Par Linier op —:

„Om undertegnede, der er et godt Stof, kan man sagtens være perfid, og uden Perfiditet ingen Morsomhed, men